

ချစ်ချစ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အချစ်စစ်ကိုသာသက်သေပြုပါ၏

Introduction

ခေတ်သစ်လူသားတွေက

အာဒံမှာ သာ ဧဝနဲ့ အတူ နောက်တစ်ယောက်ရှိနေရင်

ဧဝကို ချစ်နိုင်ပါ့မလားတဲ့ ။

အာဒံ ဘယ်လိုပြန်ဖြေလိမ့်မယ်လို့ အသင်ထင်ပါသလဲ

အခန်း (၁)

မုန်းပါ၏။ အလွန်အလွန်ကို မုန်းပါ၏။

နှိုင်းရမေမေ။ နာမည်ကိုက အထက်စီး ဆန်လွန်း၏။ သူ့ထက် လေး
လမျှပင် အသက်ကြီးသော်လည်း သူမကို မေမေဟု ခေါ်ရပါသည် ။

ခေါ်ရသည့် နာမ်စားကိုပင် သူ သေလောက်အောင်ကို မုန်းပါ၏။ သူ
နာမည်က သားကိုကို။ သူမ၏ Secretary။

Secretary ဆိုသော ရာထူးကို လုပ်ကိုင်သူအများ စုက မိန်းကလေးပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် Secretary လုပ်ရသည် ကိုလည်း သူ လွန်စွာမုန်းပါ၏။ သူလုပ်ချင်သည် က Manager။

သို့သော်... လက်ရှိတော့ သူမ၏ Secretary လုပ်ရသည် မှာ သုံးနှစ်ပင် ပြည့်တော့ပေမည်။

"သားရယ်။ မင်းကလူတော်ပါ။ တစ်ချိန်ချိန်တော့ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ Manager ရာထူးကို ရနိုင်ပါတယ်"

ဆရာကြီးလေသံနှင့် ပြောတတ်သူက နှိုင်းရမေမေ။ သူ့ကို သူမက သားတဲ့ ။

"ငါက မင်းထက်အသက်ကြီးတော့ ငါ့ကို မေမေလို့ ခေါ်ပေါ့။ ငါကတော့ မင်းနာမည် အပြည့်အစုံခေါ်ရတာ အာညောင်းလို့ သားလို့ ပဲခေါ်မယ်။ သေချာတာကတော့ ငါ့ကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံတာပဲ ငါကြိုက်တယ်"

အသက်ကြီးသည် ဟု ဆိုရာတွင် လည်း လေးလမျှသာ ကြီးခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့သော် သူမကတော့ နေရာတကာ ဆရာကြီးဂိုက်နှင့် ။

နှိုင်းရမေမေလုပ်နေတဲ့ Companyရဲ့ MD က ဦးမိုးမြင့်။ နှိုင်းရမေမေရဲ့ ဖခင် အရင်းခေါက်ခေါက်။

ဖခင်အရှိန်ကြောင့် Admin Manager ရာထူးကိုရထားသော ဒင်းက နေရာတကာ ဆရာလုပ်တတ်၏။ မသိလျှင် သူမ ကြိုးစားမှုကြောင့် ရာထူး ရထားသည့် ဟန်။

"အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာတဲ့ ။ ဒီတော့ မေမေခိုင်းသမျှကို သားက မညည်းမညူလုပ်ပေးပေါ့"

ထိုကဲ့သို့ စကားအကောင်းစားကြီးကိုပြောပြီး သူ့ကို အလုပ်ကိစ္စများ အပြင် ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းခြင်း၊ အချဉ်ထုပ်ဝယ်ခိုင်းခြင်းများကိုပါ ခိုင်းတတ်ပြန်၏။

"တကယ်တော့ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကို မေမေက သတိထားပြီး ကြည့်နေတာ။ မင်းအရည်အချင်းပြည့်တာနဲ့ Manager ရာထူးတိုးပေးဖို့ မေမေ့ဘက်က အဆင်သင့်ပဲ"

ဟူသော ခြိမ်းခြောက်သည့် စကားလုံးကြောင့် သူမခိုင်းသမျှကို သူသည်းခံပြီး လုပ်ပေးနေရပါသည် ။

သူ့မိဘများက ပုသိမ်တွင် နေ၏။ ဘိုးဘွားပိုင် ငါးမွေးမြူခြင်း၊ ခြံစိုက်ခြင်းများကို လုပ်ကိုင်ကြပါသည် ။ သူကတော့ ထိုသို့လုပ်ရသည် ကို ဘဝင်မကျ။ မြို့နေလူတန်းစားထဲတွင် အသက်ရှင်ချင်၏။ ထို့ကြောင့် ပညာစုံသည် နှင့် ရန်ကုန်မြို့သို့တက် လာပြီး ဦးမိုးမြင့်ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

အလုပ်လျှောက်သည့် ရာထူးက Assistant Manager၊ ရလာသည် က နှိုင်းရမေမေရဲ့ Secretary၊ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် လွဲခဲ့ရပါ၏။

အလုပ်ကြိုးစားသော သူသည် များ မကြာမီမှာ ပင် Manager ရာထူးကို ရနိုင်ကောင်းပါသည် ဟူသော အတွေးဖြင့် ကြိုးစားကာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သော်လည်း သူမက နည်းနည်းလေးမျှ သူ့ကို မျက်နှာသာမပေးခဲ့။

ယခုလည်း သူ အလွန်မုန်းသော သူမနှင့် ချောင်းသာသို့ ခရီးထွက်ခဲ့

ရပြန်သည်။ ။

သူမ၏ အကြောင်းပြချက်က ချောင်းသာတွင် ဟိုတယ်သစ်တစ်လုံး တည်ဆောက်ရန်ဖြစ်သည်။ ။

သူမဘာသာ ခရီးထွက်မည့် အစီအစဉ်ထဲ သူ ကန့်လန့်ကန့်လန့်ဖြင့် ပါလာရပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် လုပ်နေကျအတိုင်း သူမအတွက် Express ကားလက်မှတ် ဖြတ်ပေးရပါတော့သည်။ ။ သူမသည် အသက်ကဖြင့် သူ့ထက်လေးလမျှ သာ ကြီးသော်လည်း သူ့ကိုနေရာတကာ ဆရာလုပ်ချင်သည့် စိတ်က များ နေ၏။

သူနှင့် သူမ ပြဿနာက အဝေးပြေးဂိတ်မှာ တင် စတင်ဖြစ်လေသည်။ ။

"သားရေ... ဒီမှာ မင်းဖြတ်ထားတဲ့ ခုံနံပါတ်က ၈-လား? ၆-လား?"

လူကြားသူကြား။ ခရီးသည် များ ကားပေါ်ကိုယ်စီကိုယ်တက်နေကြချိန်တွင် ဒင်းက သူ့ကို ဆရာကြီးလေသံနှင့် မေးလေ၏။

သူမအသက်အရွယ်နှင့် သူ့ကို "သား" ဟု ခေါ်လိုက်မှုကြောင့် ကားထဲရှိလူများ သာမက၊ ကားပေါ်တက်ရန်ပြင်နေသည့် လူများ ပါမကျန် သူနှင့် သူမကို စူးစမ်းလိုသော အကြည့်များ နှင့် လှည့်ကြည့်ကြလေတော့သည်။ ။ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ရာပါ ကြည့်ပါသေး၏။

သူ့ရှက်လွန်း၍ မျက်နှာပူနေသော်လည်း သူမကတော့ ဆရာကြီးဟန်မပျက်။ မျက်နှာထား ခပ်မာမာနှင့် ။

"ဖြေလေကွယ်"

သူမကိုကြည့်ရင်း သူ မုန်းလွန်း၍ အော့အန်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်မိပါသည်။

သူကလည်း သူပင်။ ဖြတ်ထားသော ကားလက်မှတ်များ အိမ်တွင် ကျန်ခဲ့၏။ သို့သော် သူနှင့် ကားဂိတ်မှာ ရင်းနှီးနေသောကြောင့် အခက်အခဲမရှိ။ သူမပြဿနာ မရှာရလေအောင် သူမကို သူကိုယ်တိုင်လက်ရေးနှင့် ခုံနံပါတ်ရေးပေးထားသော်လည်း အပြစ်က မလွတ်သေး။

"အဲဒါ ၈-မဟုတ်ပါဘူး။ ၆-ကိုရေးထားတာပါ"

"ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ၈-နဲ့ တူနေရတာလဲ"

နံပါတ်ရေးထားသော စာရွက်ကိုကြည့်ရင်း ခပ်တည်တည်နှင့် မေးလိုက်သော သူမကို သူ မည်သို့ ပြန်ဖြေရပါတော့မည်နည်း။ ဖြစ်သမျှ ဒေါသကိုမျှသိပ်ကာ သူ့အကျင့်အတိုင်း ဟန်ဆောင်ပြီးပြီးပြရင်း

"လာပါ မေမေရယ်။ ထိုင်ခုံနံပါတ်က ၆ ပါ။ ဒီတော့ အဲဒီထိုင်ခုံမှာ ပဲ ထိုင်လိုက်ပါတော့နော်"

ဟု ပြောလိုက်ပြီး သူမကို ထိုင်ခုံနေရာ ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

"သား... မင်းက ငါ့ Assistant ဆိုတော့ ငါနဲ့ ဘေးချင်းကပ် မထိုင်ရဘူးနော်..."

မောက်မာလိုက်သည် ကလည်း သူမအပြင် နောက်တစ်ယောက်မရှိ။ မန်နေဂျာဖြစ်ချင်သည့် စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် သူ သည်းခံပြီး ဆက်ဆံနေရ၏။

"စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် ဟိုဘက်တန်းက ခုံမှာ ထိုင်မှာ ပါ"

"အေးအေး... ဒါဆိုလည်း အဆင်ပြေပါတယ်"

ပြောပြီး သူမ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူမနှင့် သူ့ပွဲကို ကားပေါ်ရှိ ခရီးသည် များ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြ၏။

"ဟာ... ထိုင်ခုံက ညစ်ပတ်လိုက်တာ။ သားရေ ... Tissue နှင့် သုတ် ပါဦးကွယ်"

ထိုင်ပြီး ခဏပင်မရှိသေး။ သူမ ပညာပြပြန်၏။ သူ ရှက်လည်း ရှက်၊ ဒေါလည်း ကန်။ သို့သော် သူမက သူမန်နေဂျာ။ သည်းခံပြီး သူမကိုပြုံးပြရင်း ဘောင်းဘီအနောက် အိတ်ကပ်ထဲတွင် ပါသည့် Tissue ဖြင့် သုတ်ပေးလိုက်ရပါသည်။

"ရပါပြီ။ ထိုင်ပါတော့နော်..."

ပြောပြီး သူ နေရာတကျ ပြန်သွားရုံရှိသေး... သူမက

"ကားက ထွက်ဖို့ လိုသေးလားမသိဘူး။ မေမေ ကော်ဖီပူပူလေး သောက်ချင်လိုက်တာကွယ်... သွားဝယ်ပေးစမ်းပါ"

ခိုင်းတာကိုက အပေါ်ဆီးက။ သို့သော် သူက သူမ Assistant ပင်။ လုပ်ပေးရဦးမည်။

"ဟုတ်ကဲ့။ ဝယ်ပေးလို့ တော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားပေါ်မှာ ကော်ဖီပူပူကြီး သောက်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်အဆင်ပြေပါ့မလဲ တော်ကြာ ဖိတ်ကျရင် ခက်နေပါဦးမယ်"

သူ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြတော့ သူမက စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်းချ၏။

"အင်း... ထားပါတော့။ အဲဒါကြောင့် လူတွေပြောတာ။ ဆင်ခြေပေးတဲ့ ပါးစပ် ထမင်းမဝဘူးတဲ့ ။ ထားလိုက်ပါတော့။ ချောင်းသာရောက်မှပဲ သောက်တော့မယ်"

သူ အတော်ပင် သည်းခံနေရပါသည်။ သူကလည်း ရန်ကုန်တွင် အလုပ်လုပ်ရရေးကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့် သူမလုပ် သမျှကို သည်းခံနေရပါတော့သည်။ သူ တစ်ဖက်ခုံတန်းမှ နေရာတွင် ထိုင်လိုက်သည် နှင့် ဘေးက ဦးလေးကြီးက စပ်စုသည့် အကြည့်နှင့် သူ့ကိုကြည့်၏။

သူမ ပြဿနာရှာမှုကြောင့် သူက ညစ်ညစ်နှင့် ထိုလူကြီးကို သူ မဆီမဆိုင် ဘုကြည့် ကြည့်ပစ်လိုက်မိသည်။

"ဘာကြည့်တာလဲ"

"ငါတူနဲ့ သူနဲ့ က ဘာတော်လဲလို့ "

"ဘာမှ မတော်ဘူး။ သူက ကျွန်တော့်မန်နေဂျာ၊ ကျွန်တော်က သူ့ Assistant"

"ဒါဆို မင်းက Secretary ပေါ့"

သူ့ကို Secretary ဟူသော ခေါင်းစဉ်တပ်သည် ကို သူ အသေမုန်း၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ထွက်လက်စ ဒေါသ ပိုကြီးသွားရပါ၏။

"ခင်ဗျားစကားပြောတာ သတိထားပြောနော်။ ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား။ Assistant ပါလို့ ။ Secretary မဟုတ်ဘူး ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ Secretary မလုပ်ဘူး"

"အေးပါကွာ။ အေးပါ။ မင်းကလည်း ဒေါချည်းပဲ"

သူ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်ပါသည်။

"ဒါနဲ့ သူက မင်းထက် ဘယ်လောက်တောင် အသက်ကြီးလို့ သူ့ကို မေမေလို့ ခေါ်ရတာတုန်း"

ခဏကြာသော် ထိုလူကြီး စကား စပြန်၏။

"သူ့နာမည်က နိုင်းရမေမေလေ။ အဲဒါကြောင့် သူက မေမေလို့ ခေါ်ခိုင်းလို့ ခေါ်ရတာ"

"မင်းကလည်း သူ့ခိုင်းတိုင်း ခေါ်စရာလား"

"ပြောပြီးပြီလေဗျာ။ ကျွန်တော်က သူ့ Assistant ပါလို့ "

သူ စိတ်မရှည်စွာပြောလိုက်သော ထိုလူကြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ပြန်၏။

"အော်... အေးအေး။ ငါမေ့လို့ ပါကွာ။ Sorry"

ထိုအချိန်တွင် လိုင်းကားကြီး စတင် ထွက်လေတော့သည် ။ သူ သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော ဘာသားချောမက မျက်နှာပေါ်သို့ Snow Towel တင်ပြီး နှပ်နေပေတော့သည် ။

"ဒါပေမဲ့ ငါ့တူ။ သူကရော... မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ သား... သားလို့ ခေါ်ရတာတုန်း"

သူအိပ်ဖို့ ပြင်ရုံရှိသေး ဘေးကလူကြီးက သူ့အား စကားလာများ နေ၏။ သူ့ထက်အသက်ကြီးသူ ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ အောင့်သက်သက်နှင့် ပင် ပြန်ဖြေရပါတော့သည် ။

"ကျွန်တော့်နာမည်က သားကိုကိုလေ။ အဲဒါကြောင့် သူက သားလို့ ခေါ်တာ..."

ဖြေသာဖြေရ၏။ သူ သိပ်စိတ်မရှည်ချင်။

"မင်းနာမည်မှာ ကိုကိုပါနေသားပဲ။ ကိုကိုလို့ ခေါ်လို့ ရပါတယ်ကွာ။ အခုတော့ သား... သားနဲ့ ။ ဘာလဲ? မင်းက သူ့ထက်ငယ် နေလို့ လား"

"ကျွန်တော် သူ့ထက် လေးလပဲ ငယ်ပါတယ်ဗျာ။ ဘုရားစူး..."

သူ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ထိုလူကြီးကို ရင်ဖွင့်မိနေပါတော့သည်။ ။

"အသက်ကဖြင့် သိပ်မကွာပဲနဲ့ သား... သားလို့ ခေါ်တာ နားထောင်ရ ဆိုးလိုက်တာကွာ..."

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ အမြင်ကိုကတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို လူသတ်ခွင့်ပေးလို့ ကတော့ အဲဒီစုန်းကဝေပေါက်စကို အရင်ဦးဆုံး ကုပ်ချိုးသတ်ပြမယ်မှတ်"

သူ မကျေမနပ်နှင့် ကြိုးဝါးတော့ လူကြီးက ပြုံး၏။

"ဒါနဲ့ မင်းက ဒီလောက်မုန်းတဲ့ လူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခရီးတည်း အတူထွက်တာလဲ?"

"မထွက်ချင်ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒင်းက ချောင်းသာမှာ ဟိုတယ်အသစ်ဆောက်ဖို့ မြေနေရာ သွားကြည့်မယ်ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကိုပါ ချောဆွဲလာတာ"

သူ ပြောလည်း ပြော။ သူမကိုလည်း မျက်စောင်း လှမ်းထိုးလိုက်မိပါသည်။ ။

"သူ့ကို မေမေလို့ တစ်ခါခေါ်ရတိုင်း၊ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်လက်ညှိုးထိုးပြီး အော့အန်ချင်တာ..."

"မင်းကလည်း ကွာ ဒါဆို အမေတာဝန်ကျေအောင် လုပ်လို့ ပြောပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပေါ့ကွ"

သူ့စကားများကြောင့် လူကြီးကပါ သူမကို မုန်းပြီး ညစ်စကားပြော၏။

"မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ။ ဒီအတိုင်းတောင် လူကို ကျွန်ခေတ်က မြေပိုင်ရှင်

တွေလို ခိုင်းနေရတဲ့ အထဲ... အန်ကယ်ပြောသလိုသာ လုပ်လိုက်လို့ ကတော့ ဘယ်လောက်များ တောင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေမလဲ မသိဘူး"

"ဟား... ဟား... ဟား... ဒါဆို မင်းက အောင့်ခါနမ်းကြီးပေါ့ကွ။ ဟုတ်လား"

မေးချင်တိုင်းမေးပြီး ထိုလူကြီးချလိုက်သည့် ကောက်ချက်ကို သူ မလိုလားပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုလူကြီးကိုပါ မျက်စောင်းထိုးပြီး သူ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ အိပ်လိုက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

သူ အိပ်ပျော်လိုက်သည် က ဘာမျှ မကြာ။ ကားကြီးထိုးရပ်သွား၏။ သူ ထကြည့်လိုက်သော လမ်းတစ်ထောက် ရပ်နားခြင်းပင်။

သူမကို သူလှမ်းကြည့်တော့ သူမ ချွေးဒီးဒီးကျနေ၏။ သူမနှင့် မျက်လုံးစုံသည် နှင့် သူ အလျင်အမြန် မျက်လွှာချလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွား၏။ သူမ လက်ယပ်ပြီး သူ့ကိုလှမ်းခေါ်လေ၏။

"လာစမ်းပါဦးသားရယ်။ ကားက ညစ်ပတ်ရတဲ့ အထဲ Air-con ကပါ ပျက်နေတော့ တော်တော် နေရခက်တယ်"

ခရီးသည် တချို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းနေလေသည်။ ။

"ဒါဆို ကားအောက်ခဏဆင်းပြီး အအေးဖြစ်ဖြစ် သောက်လိုက်ပါလား?"

"မင်းပြောတဲ့ အဲဒီဆိုင်တွေက သန့်ပါ့မလား..."

ကြည့်။ အပြောမတတ်၊ အဆိုမတတ်။ လူတွေက သူမကို မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်ကြ၏။ သူတပါးစားသောက်မည့် ဆိုင်ကို ဒင်းက မသန့်ဘူးဟု ပြောစရာလား။ သူက သူမအစား အတော်ပင် မျက်နှာပူနေပေပြီ။

"ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ရေတစ်ဘူး သွားယူပေးစမ်းပါ သားရယ်"

ခြေခါလက်ခါနှင့် သူမ ခိုင်းပြန်၏။ သူမခိုင်းသည့် အတိုင်း သူ ကားပေါ်မှ ဆင်း၊ ဆိုင်ထဲသို့ အပြေးဝင်။ ရေသန့်ဘူးဝယ်၊ ပိုက်တောင်း။ ကားပေါ်သို့ အလျင်အမြန်ပြေးတတ်ပြီး သူမကို ရေဘူးဖောက်ပေးလိုက်ရ၏။

သူမရေကို အနည်းငယ်မျှသာလျှင် စုပ်သောက်ပြီး

"ရေကလည်း အေးလိုက်တာ လွန်ရော..."

တဲ့ ။ ဘယ်လောက်လုပ်လုပ် မျက်နှာမရသည့် သူ့အဖြစ်။

"မေမေ့ကို ယပ်ခတ်ပေးစမ်း သား..."

သူ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် အနီးတွင် ရှိနေသော ဂျာနယ်နှင့် သူမကို ယပ်ခတ်ပေးရပြန်၏။ Assistant တစ်ယောက်အနေနှင့် သူမ၏ ဝေယျာဝစ္စကို ထိုသို့လုပ်ပေးစရာမလို။ သို့သော် သူမ MD ဖြစ်လျှင် သူက မန်နေဂျာရာထူး ရမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်လေးနှင့် သူ သည်းခံနေရပါတော့သည် ။

ခဏကြာသော် ကားပေါ်သို့ခရီးသည် များ ပြန်တက်လာကြ၏။ သူမဘေးတွင် ထိုင်မည့် မိန်းမလည်း ရောက်လာပါသည် ။

"ဟိုမှာ ထိုင်မယ့်သူ လာပြီလေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဖယ်လိုက်တော့

မယ်နော်..."

ပြောသော်လည်း စုန်းကဝေမက ပြန်မဖြေ။ သူ မျက်စောင်းထိုးရင်း ဖယ်ပေးလိုက်၏။ သူမဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည့် မိန်းမကလည်း သူမကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြန်ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ။

သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင်တော့ ဘေးကလူကြီးက...

"မင်းကို မင်းမန်နေဂျာက တော်တော်ကျောင်းတာပဲနော်..."

"ဟာ... ဦးလေးကလည်း ညစ်နေရတဲ့ ကြားထဲ နေရာတကာ သိချင်တယ်"

သူ ဘုတောပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

ကားပေါ်သို့ ဒရိုင်ဘာပြန်တက်ပြီး ခရီးသည် ပြည့်မပြည့်စစ်ကာ ကားမောင်းထွက်လေသည်။ ။

ထိုစဉ် စပယ်ရာလေးသည် ခရီးသည် များ နားထောင်ရန် အဆိုတော် စိုင်းထီးဆိုင်၏ "ပျောက်ဆုံးသွားသော နိဗ္ဗာန်" သီချင်းကို ဖွင့် လိုက်လေ၏။

ထိုသီချင်းသံ ကားထဲသို့ လွင့်ပျံ့ရုံရှိသေး... သူမ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ။ သူမလုပ်ရပ်ကြောင့် အားလုံး လန့်ဖျပ်ကုန်ကြကာ သူမကို လှမ်းကြည့်ကြတော့၏။ ဒရိုင်ဘာကပါ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကားကြီးကို ဆန့်ငင်ငင်နှင့် ထိုးရပ်မိ လိုက်လေသည်။ ။

သူ ရှက်လွန်း၍ မျက်နှာပူကာ ခေါင်းငုံ့ နေလိုက်ရပါတော့၏။

"ပိတ်စမ်း... အဲဒီ သီချင်းကို အခုချက်ချင်း ပိတ်စမ်း..."

ကြောင်တောင်တောင် လုပ်ရပ်ကြောင့် သူမက မရှက်သည့် အပြင်

အသံကုန်ဟစ်ကာ ထအော်သေး၏။

ထိုအခါတော့ ကားဒရိုင်ဘာကြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သူမကို လှည့်ကြည့်လေသည် ။

"ကဲ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ပြန်တာတုန်း..."

ကားပေါ်စတက်ကတည်းက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရအောင် ပြဿနာရှာနေသော သူမကို သူ မဆိုနှင့် ဒါရိုင်ဘာကြီးပင် စိတ်မရှည်တော့။

"အဲဒီ သီချင်းကို ပိတ်လိုက်..."

သူမက မာမာထန်ထန်ပင် ပြန်ပြော၏။

"အားလုံးနားထောင်ဖို့ ဖွင့်တာလေ။ သီချင်းပဲ။ နားထောင်ပေါ့။ နားမထောင်ချင်ရင် နားပိတ်နေ..."

"ဒီမှာ Customer always right ဆိုတဲ့ စကားကို နားမလည်ဘူးလား? ပိတ်ဆိုရင် အခုချက်ချင်း ပိတ်လိုက်..."

သူ ပြဿနာထဲ ဝင်မပါ။ အသာလေး ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ပါသည် ။

"မပိတ်ဘူးဗျာ။ မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ။ ကားပေါ်စတက်ကတည်းက ခင်ဗျားလေး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြဿနာလုပ်နေတာ။ ထိုင်ခုံညစ်ပတ်ရတာနဲ့ ၊ စားသောက်ဆိုင် ညစ်ပတ်ရတာနဲ့ ။ ပူရတာနဲ့ ၊ အေးရတာနဲ့ ။ မပြောချင်ဘူး..."

ဒရိုင်ဘာကြီးလည်း သည်းမခံနိုင်သည့် အဆုံး ပေါက်ကွဲနေလေတော့သည် ။

"ဒီမှာ ... ပိတ်ဆိုရင် ပိတ်လိုက်နော်... ငါနားထောင်ချင်ဘူး။ ငါဗမာသီးချင်း နားမထောင်တတ်ဘူး"

"ခင်ဗျားလေးက ဗမာလူမျိုး မဟုတ်ဘူး လား"

"အဲဒါတွေ မမေးနဲ့ ။ အေး... မပိတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ နင်တို့ ကား ဆက်ထွက်ဖို့ မကြိုးနဲ့ ။ ဘာမှတ်လဲ?"

သူမကလည်း မခေ။ လုံးဝအလျှော့မပေး။ ကားပေါ်မှ လူများ လည်း လိုရာခရီးကို သွားချင်နေကြပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ခရီးသည် များ အကြားမှ လူကြီးတစ်ယောက်က ထရပ်ပြီး

"ကဲပါဗျာ... ကားဆရာ။ ပိတ်ပေးလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးကို အေးအေးဆေးဆေး သွားချင်လို့ ပါ။ ကဲ... ခင်ဗျားလည်း တော်တော့"

ဟု ပြောလိုက်တော့မှ ကားဒရိုင်ဘာကြီး စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ယာဉ်မောင်းခုံတွင် ပြန်ထိုင် လိုက်လေသည် ။ စပယ်ရာကလည်း သူ့လူကို စိတ်လျှော့ရန်ပြောပြီး သီချင်းကို ပိတ်လိုက်ရလေတော့သည် ။

သူမကတော့ ယောက်ျားကြီးနှင့် စကားများ သော်လည်း သူမ မဟုတ်သည့် အတိုင်း၊ ထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်ပြီး ရေကိုပင် အေးအေးဆေးဆေး သောက်နေသေး၏။ သည် လိုနှင့် ပင် သူမနှင့် သူ ချောင်းသာသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့သည် ။

Express ကားကြီးသည် ဟိုတယ်ဝင်းထဲတွင် ရပ်ပြီးသည် နှင့် သူမ ကားပေါ်မှ ကြွကြွလေး ဆင်းသွား၏။ သူမ၏ အဝတ်ထုပ်များ ၊ သူ့အဝတ်ထုပ်များကိုပါ သူတစ်ယောက်တည်း မပြီး ဟိုတယ် Reception ကော

င်တာ ရှိရာသို့ မရလေသည်။ ။

အထုပ်များကို အမောတကောမပြီး ရပ်ရုံရှိသေး သူမက...

"လုပ်ပါဦး သားရယ်။ မေမေ့ဖိနပ်က ကျယ်သွားပြီ။ ဘယ်လိုမှ စီးလို့ မရတော့ဘူး..."

ဟု ပြောလေသည်။ ။ သူနှင့် သူမကို ကောင်တာမှ လူများ အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်ကြပြန်လေသည်။ ။ သူမ ခေါ်ပုံကိုက ပုံစံမကျ။

"ဟုတ်ကဲ့..."

သူမကို သူစိတ်ပျက်နေသော်လည်း ဟန်ဆောင်ပြီးကာ "ဟုတ်ကဲ့" ဆိုသော စကားလုံးကို အရင်ဦးဆုံး ပြောလိုက်ရပြန်၏။

"ဒီတော့ ဒီအနီးနာက Market တစ်ခုခုမှာ မေမေ့အတွက် ဒေါက်ဖိနပ်တစ်ရန်လောက် သွားဝယ်ပေးစမ်းကွယ်..."

သူ မဝယ်ပေးချင်ပါ။ ငြင်းလိုက်ချင်၏။ ထို့ကြောင့် ငြင်းရန် အားယူနေတုန်းမှာ ပင်...

"Secretary တစ်ယောက်ရှိတာ ဟန်ကျလိုက်တာ။ Secretary တစ်ယောက်ဆိုတာ သူ့ဆရာ ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ပေးရမယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း မေမေ သိပ်သဘောကျတာပဲ..."

ဟု ပြော လိုက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ငြင်းရန်ပြင်နေသော သူ့အရှိန်ကို သူ ပြန်သတ်လိုက်ရ၏။ အောင့်သက်သက်နှင့် ပင် သူမအတွက် ဖိနပ်ဝယ် ပေးရန်အတွက် ဟိုတယ်နှင့် အနီးဆုံးနေရာတွင် ရှိသော ဖိနပ်ဆိုင်သို့ နေပူကျဲကျဲမှာ ပင် အပြေးအလွှား သွားရပါသေး၏။

ထို့နောက် သူမအတွက် သူမ ဖိနပ်ဝယ်ပေးပြီး ဟိုတယ်သို့ ပြန်ခဲ့ရပါ

သည်။ သူသည် သူမအတွက် ရန်ကုန်တွင် လည်း ထိုသို့ ဖိနပ်ဝယ်ပေးရ
လေ့ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ ခြေထောက်အတိုင်းကို သူကောင်းစွာ
သိနေ၏။

ထို့နောက် သူ အခန်းယူမည့် ကိစ္စကိုပြောသော် ကောင်တာမှ ဟိုတ
ယ်ဝန်ထမ်းကြီးက...

"သားအမိလား အတွဲလား"

ဟု အလိုက်မသိစွာ မေးပြန်လေ၏။ သူ အတော်ပင်
စိတ်ပျက်နေပေပြီ။ သို့သော်လည်း သူမအရှေ့တွင် ဖြစ်နေသောကြောင့်
ဟန်ဆောင်ကာ

"ဦးလေးကလည်း ... ကျွန်တော်တို့ ကြုံပြီး မှာ ထားတယ်လေ။ ပြန်
စစ်ကြည့်ပါဦး"

"ဒါဆို စာရင်းပေးထားတဲ့ နာမည်က..."

သူမကတော့ ဆရာကြီးအိုက်တင်နှင့် ကောင်တာကိုမှီရပ်ကာ သူမဖု
န်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်ဟန်ဆောင်နေ၏။ သူ စိတ်ပျက်စွာ သူမကို မျက်စောင်း
ထိုး လိုက်ပြန်၏။

"နှိုင်းရမေမေနဲ့ သားကိုကိုပါ"

"အော်... တွေ့ပြီ။ ဘေးချင်းကပ်ပဲ..."

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းကြီးက ကျေနပ်စွာပြောလိုက်သော စကားက သူ
သေချင်သွားပါသည်။ သူမနှင့် အနီးတွင် သူ မနေလို။ သို့သော် ပြောင်း
ရန်လည်း မဖြစ်ပြန်။

သို့နှင့် သူမနှင့် ဘေးချင်းကပ်တွင် ပင် နေထိုင်လိုက်ရပါတော့သည်

သူ့အတွက် ချောင်းသာရေထဲကို ဆင်းဖို့ အခွင့်အရေး ရှိတော့မည်မဟုတ်မှန်း သူ ကောင်းစွာသိလိုက်ပြီး သက်ပြင်းမောတစ်ခု ချလိုက်ရပါတော့၏။

သူတို့ အခန်းတွင် ကိုယ်စီကိုယ်နေရာချပြီးသော် သူ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ကာ ခြေဆန့်လက်ဆန့် လုပ်နေစဉ် ကားပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော ဦးလေးကြီးနှင့် ပြန်တွေ့လေသည် ။ ထိုဦးလေးကြီးကလည်း သူတို့ဘေးရှိ ဘန်ဂလိုတွင် တည်းခိုလေသည် ။

"ဟာ... ငါ့တူ ငါတို့ တော်တော်ကို ရေစက်ပါနေပြီနော်..."

တွေ့သည် နှင့် သူ့ကို နှုတ်ဆက်လေသည် ။

"ကဲ... ဒီလောက်ရေစက်ဆုံမှ တော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နာမည်ပြောပြီး မိတ်ဆက် ကြရအောင်ကွာ။ မင်းနာမည်ကိုတော့ ငါသိပြီးပါပြီ။ သားကိုကို မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့..."

"အေး... အန်ကယ့်နာမည်ကိုလည်း မှတ်ထားဦး။ ဦးလွင်တဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့... ဒါနဲ့ ဦးက တစ်ယောက်တည်း ဒီကို အပန်းလာဖြေတာလား"

"လူပျိုကြီးဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်းပေါ့ကွာ။ ဦးက ရှေ့နေလေ။

အလုပ်နားရက်ရအောင်ယူပြီး အပန်းလာဖြေတာကွ..."

သူနှင့် ဦးလွင် အတော်ပင် စကားပြောရ အဆင်ပြေနေ၏။

"ဒါနဲ့ မင်း မန်နေဂျာမေမေရော... ဘယ်မှာ တည်းလဲ?"

ဦးလွင်အသံက ကျယ်နေသောကြောင့် သူ အလျင်အမြန်ပင် လက်ညှိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းကိုကပ်ကာ...

"ရှူး... တိုးတိုးပြောပါ ဦးရယ်... သူက ဟိုဘက်ခန်းမှာ ။ အခု ခရီးပန်းလို့ ထင်တယ်။ အိပ်ပျော်သွားပြီလား မသိဘူး။ အသံ မကြားရသေးဘူး"

"ဟ ဒါဆို ခေါ်လည်း ကြည့်ဦးနော်... တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ?"

"သေလည်း အေးတာပဲ။ ဒီလောက်တောင် ဒုက္ခပေးနေတဲ့ မိန်းမ။ သေပေ့စေ..."

သူ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြောလိုက်မိပါတော့သည် ။

"မင်းက မင်းမန်နေဂျာကို တော်တော်လေး သံယောဇဉ်ရှိပုံပဲကွ..."

"သံယောဇဉ် ရှိစရာလား ဦးရယ်။ ကျက်သတုံးကြီးကို။ ကျွန်တော်က သူ့ကို စုန်းကဝေပေါက်စလို့ နာမည်တောင် ပေးထားတာ..."

"အေး... အဲလောက်ဖြစ်နေတာ။ မင်း သူ့ကို ယူပစ်လိုက်ကွာ။ ဒါမှ ဒီ မိန်းမ ငြိမ်သွားမှာ ..."

"မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ။ အရင်ကတည်းက ကြည့်ရဆိုးတဲ့ ဒင်းက တောဇီးကွက်ကို မျောက်ကိုက်သလိုကြီး ဖြစ်နေပါဦးမယ်"

သူ စိတ်ရှိလက်ရှိ သူမကို ဝေဖန်လိုက်သော ဦးလွင်က ကျေနပ်စွာ ရ

ယံ၏။

"ဟား... ဟား... ဟား... ပြောတတ်ပါကွာ။ ပြောစမ်းပါဦး တောဇီးကွက် မျောက်ကိုက်တာ ဘယ်လိုပုံစံကြီးလဲ"

"မျက်လုံးပြူးတဲ့ တောဇီးကွက်ကို မျောက်က ထပ်ကိုက်တော့ သူ့မျက်လုံး ဘယ်လောက် ထပ်ပြီးပြူးမလဲ။ နောက်ပြီး မျောက်ကိုက်ခံရတော့ ခုန်ဆွခုန်ဆွလည်း ဖြစ်နေဦးမယ်။ တော်တော်ကို ကြည့်ရအုံးတဲ့ အနေအထားကြီး။ မြင်ကြည့် စမ်းပါဗျာ..."

သူ ပြောနေတုန်း သူမ အနောက်မှ ရောက် လာလေသည် ။ သူကတော့ မသိပဲ သူ့စကား၊ သူသဘောကျပြီး ဇွတ်ရယ်နေမိပါတော့၏။

ဦးလွင်ကတော့ အကြောင်းအနည်းငယ် သိနေပြီဖြစ်ရာ မရယ်ရဲ့တော့။ သူ့ကို အရှိန်သတ်ရန် ဟန်နှင့် ပြ လိုက်လေသည် ။ သူ ချက်ချင်း ပင် သတိထားမိပြီး ကိုယ်ရှိန်သတ် လိုက်ရပါတော့သည် ။ ထို့နောက် မျက်နှာပိုးသတ်ကာ သူမဘက်သို့ လှည့်ကာ

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ မေမေ"

သူမ အဝတ်အစား အသစ်လဲထား၏။ ကမ်းခြေနှင့် လိုက်ဖက်မည့် ပုံစံမျိုးလေးဝတ်ထားသည့် သူမဟန်သည် တကယ်ပင် ကြည့်ကောင်းနေသော်လည်း သူကတော့ မည်သို့မျှ မခံစားတတ်။ သူမစက်ကွင်းနှင့် လွတ်ရန်သာ စဉ်းစားနေရပါတော့သည် ။

"ကမ်းခြေကို လမ်းလျှောက်မလားလို့ ... နေကလည်း ပူနေတယ်လေကွယ်"

"အင်း... ဟုတ်တယ်။ ညနေပိုင်းကျမှ လျှောက်ပါလား"

"အခုလျှောက်ချင်တာ..."

စပြီ။ သူမ ရည်ရွယ်ချက်ကို သူကသိပါ၏။ မလုပ်ချင်ပဲနှင့် လုပ်တော့မည်။ သူမ ဘာကိုရည်ရွယ်သည် ကို သိနေနှင့် သူပီပီ အောင့်အည်းကာ ပင် အသင့်ပါလာသော ထီးအကြီးကို အခန်းထဲမှ ဝင်ယူကာ သူမကို မိုးပေးရပါတော့သည် ။

သူမကတော့ သူဆောင်းပေးသည့် ထီးရိပ်အောက်တွင် စတိုင်အပြည့်နှင့် ကမ်းခြေသို့ လမ်းဆင်းလျှောက်လေသည် ။

သူကတော့ တိုက်နေသော လေဒဏ်ကို ကြွံ့ကြွံခံကာ ထီးကို အားနှင့် အင်နှင့် ဆောင်းပေးနေရပါသေး၏။

သူနှင့် သူမကို တွေ့လိုက်သည့် သူတိုင်း တအံ့တသြ ငေးကြ၏။ ဦးလွင်ကတော့ သူနှင့် သူမကိုကြည့်ပြီး ရယ်မဆုံးတော့။

သူ့အဖြစ်က မန်နေဂျာရာထူးလေး ရဖို့ အတွက်နှင့် Assistant အဆင့်မှ ထီးတော်မိုး အဆင့်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေရပါတော့သည် ။

တစ်ချက်တစ်ချက် လေပြင်းတိုက်လိုက်ချိန်တွင် တော့ သူ မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ထီးကြီးနှင့် အတူ ပုံပျက်ဆင်းပျက် လဲကျရပါ သေးသည် ။ သို့သော် သူမကတော့ တကယ်ပင် စတိုင်မပျက်။ လမ်းလျှောက်မပျက်။
